

Coşkun Irmak 4

– Ömer Faruk · 20 Ocak 2012

Hayrettin dışarıdan gelen araba kornalarının ve insanların seslerinden sokaktaki canlılığın arttığını farketmişti. Biraz sonra da üst kattaki komşularının küçük çocuklarının çığlığı duyulurdu. Çocuğun annesi çalışıyordu ve her sabah bu yüzden ağlıyordu. Nitekim “Anne, anne!” diye ağlayan çocuğun sesi gelmeye başlamıştı. Bu ağlamaları kapanan bir kapı sesi takip etti. Çünkü, anne işe gitmek için evden çıkmıştı.

Televizyonu açtı. Yarım saat kadar seyretti, kanallara baktı. Seyretmeye değer bir şey olmadığına karar verip, kapattı. Kitaplıktan bir kitap aldı. Çekyatın üzerine uzanıp okumaya başladı. Dışarıdan gelen gürültüler artınca kitabın okuduğu sayfasını katlayıp çekyatın üzerine bırakıp pencereden sokağa baktı. Her zamanki görüntüydü, değişen pek bir şey yoktu aslında. Öğrenci servisleri, özel arabalar, koşturarak işe ya da okuluna yetişmeye çalışanlar. İlerilerden çakan bir şimşek dikkatini çekti. “Yağmur yağacak galiba!” diye düşündü. Yerlere baktığında hafif ıslak olduğunu gördü. Demek ki daha önceden biraz yağmur atıştırmıştı.

Hayrettin, bazen “Evet, hayat bir oyun. Ama kendi kendine, yani tek başına oynamaya kalkarsan çok kötü bir oyun.” Diye düşünürken, bazen de yalnızlıktan hoşlanıyordu. Belki de yalnızlıktan hoşlandığını düşünerek kendini aldatmaya çalışıyordu. Çünkü Münevver’in yanında olmasını hiçbir şeye değişmezdi...

Şimdiki televizyonları da hâlâ o ilk televizyondur. Çok sağlam çıkmıştı. Bir kere arıza vermişti, o da basit bir şeydi. Münevver’in kenarlarını tıgla işlediği o küçük örtü de, eve getirildiği ilk günden beri üzerindeydi. O örtüyü yaparken Münevver, ne kadar da sevinçliydi!

Televizyon taksidi aile bütçesini zorlayacaktı. Üstelik bu zorluk tam oniki ay sürecekti. Çünkü peşinatı verdikten sonra kalan borcu bir seneden önce ödeyemeyeceklerini hesapladıklarından, taksit sayısını satıcıya bu şekilde ayarlatmışlardı. Harcamalardan kısımları ve ucuz olan yerlerden alışveriş etmeleri gerekiyordu. O nedenle Münevver, aile bütçesini yönetme işini üzerine aldı. Hayrettin maaşının içinden yol parasını ve küçük bir harçlığı ayırıp kalan parayı Münevver’in eline teslim ediyordu. Doğrusu bu yöntem Hayrettin’in çok işine yaramıştı. “Parayı nasıl denkleştireceğim, ne nerede daha ucuza satılır?” diye düşünmek zorunda kalmayacaktı. Bu ağır yükü Münevver gönüllü omuzlamıştı. Omuzlamıştı da her ay maaş gününün gelmesini de adeta iple çekmişti.

Bir yıl geçti, televizyonun taksidi de bitti. Bitti bitmesine de onlar taksitle de olsa 5-6 sene hiçbir yeni eşya alamadılar. Olanla idare etmek zorundaydılar. Ta ki Hayrettin Müdür Yardımcısı oluncaya kadar.

Çalıştığı kurumun açtığı sınavı başarı ile geçen Hayrettin, o gün, marketten bir şeyler alarak eve her zamankinden bir saat erken geldi. Hayrettin’i gören Münevver şaşırıldı. İşten eve erken gelmesine de, elinde bir şeyler getirmesine de hiç alışık değildi. Hayrettin müjdeyi verince ona sarıldı. Gözlerinden iki damla yaş aktı, tabii mutluluktan. Hayrettin’e fark ettirmeden bu yaşları sildi. Hayrettin bu güne kadar onu ağlarken hiç görmemişti, bundan sonra da görmemeliydi.

Münevver’le Hayrettin’in kavga sayısı bütün evlilik süresi içinde onu bulmazdı. Her kavgadan sonra

Hayrettin, bir köşeye çekilir, somurturdu. Yarım saati geçmeyen bu tatsız manzarayı değiştiren hep Münevver olurdu. Gider kocasından özür diler ve ona sarılırdı. Hayrettin de bu davranış karşısında kendini naza çekmez, Münevver'e sarılarak cevap verirdi. Çünkü o, barışmaya dünden razıydı.

Münevver, Hayrettin'in bu somurtmalarına bazen "İyi ki bir çocuğum daha yok. Olsaydı ben ikisine birden nasıl bakacaktım?" diyerek yarı şaka, yarı ciddi söylenirdi.

Çocukları olmamıştı. Doktorlar, tahliller derken çocuklarının olmama nedeninin Hayrettin'den kaynaklandığını öğrenmişler; ama bunu hiç sorun etmemişlerdi. Çocukları olmasa da onlar birbirlerine yetiyorlardı.

Yeni görevi ile birlikte maaşı da artan Hayrettin, evlerine bir çamaşır makinesi alma düşüncesini Münevver'e açtı. Münevver, çamaşırını şimdilik elle yıkayabileceğini, buzdolabına daha fazla ihtiyaçları olduğunu söyledi.

Buzdolabı alınmasına karar verilmişti, ama peşinatı ödemek için aybaşını beklemek gerekecekti. Bu bekleme süresini Münevver buzdolabının da örtüsünü hazırlayarak geçirmişti. Buzdolabının eve getirildiği gün, adeta bayram yapmışlardı.

Hayrettin Münevver'in resmine bakarak "Ne günlerdi, değil mi karıcığım?" dedi ve yatak odasına gitmek için yerinden kalktı. Gitti yatağını düzeltilti. Mutfağa geldi birkaç parça bulaşık yıkadı. Bu işleri pek beceremezdi, ama yapmak zorundaydı. Arkadaşları Hayrettin'in ev işleri ile ilgili beceriksizliğinden haberdar oldukları için, Münevver öldükten kısa bir müddet sonra, onu buldukları adaylarla evlendirmeye kalktılar. Hayrettin gelen bütün teklifleri geri çevirdi. Münevver'den sonra böyle bir şey yapması asla mümkün değildi. Bunu Münevver'e ihanet olarak kabul ediyordu.

Evlenme tekliflerini kabul etmeyen Hayrettin, ailece görüştükleri arkadaşlarını bir bir kaybetti. Sayıları azdı evliyken de görüştüklerinin; fakat şimdi tam bir yalnızlığa gömülmüştü. Yeni arkadaş arama-bulma gibi bir niyeti de yoktu. Evde Münevver'in resimleriyle konuşuyordu canı sıkıldıkça. Bazen dışarıya çıkıyor, biraz dolaşıp tekra evine geliyordu. Bir süre sonra evdeki konuşmalarını dışarıdayken de yapmaya başlamıştı. Onun bu kendi kendine konuşmalarını gören mahalledeki insanlar "Vah, vah! Zavallı karısını kaybettikten sonra her geçen gün biraz daha aklını kaçırıyor." Diyorlardı. Bu tür konuşmaların bazılarını duymuş olmasına rağmen Hayrettin, bunları pek umursamıyordu. Kime ne? Canı istediği zaman, istediği yerde Münevver'le konuşmasına kimse karışamazdı!

Kötü sonun başlangıcı olan o gün, sık sık aklına geliyordu. "Kanatlarım olsaydı, uçsaydım ve Münevverimi o arabanın önünden alıp kaçırıyordum. Ya da o araba onunla birlikte beni de çiğnesydi!" Dedi ve yumruğunu bütün gücüyle masaya indirdi. Eli çarpmış olmalı ki kül tablası yere düştü. Kırılmamıştı, ama halının üzeri sigara izmariti ve kül içerisindeydi. Aslında bu yumruk öfkesinden dolayı değildi. Çaresizliğine atılmıştı...

(Devam edecek)